

de fattige skal betale ifølge disse Lovforslag? Ingen. Man vender sig ikke med en Stump af et Krav til andre end de fattige. De, der i Forvejen lider ilde, som udshidte, som syge, som Invalidere, de skal betale. Og Statens Tjenestemænd, af hvilke mange Tusinder er saa lavt lønnede, som de overhovedet taaler at være, de skal trykkes endnu længere ned, de skal betale den Lykke at være Arbejdere under det nuværende Ministerium med Afgivelsen af en Fjerdedel eller en anden meget stor Del af den kummerlige Løn, de nu har.

Den højtærede Statsminister forsøgte i Torsdags at vælte Ansvaret for Krisen fra sig selv over paa nogle andre ved at sige, hvad vi finder paa Sp. 2330, at det, der har medført Erhvervs-krisen, „er først og fremmest den Omstændighed, at der gennem Kronestigningen er sket en alvorlig Forstyrrelse af den økonomiske Ligevægt“. Jeg ved ellers ikke af, at man plejer at give Lægen Skyld for de Smerter, der opstaar, naar en Patient skal have sat en Arm i Led, efter at den er vredet af Led. Men det er jo det, den højtærede Statsminister her forsøger: at give Lægen Skylden for de Smerter, der opstaar, naar Sygdommen skal helbredes. Var det ikke ærligere at sige, som Sandheden er, at Kronestigningen var den nødvendige eller rimelige Følge af den Ligevægtsforstyrrelse, som Kronefaldet havde medført? Det vilde være ærligere, for det er sandere. Den, der vridder Samfundets Arm af Led, bør ikke fortie, at han er optraadt som stærk Mand i en Periode før nu. Det Ministerium, der styrede fra 1920 til 1924, undlod at sætte noget som helst ind mod Kronefaldet, ja, det undlod endog i 1922, da alt talte for at fortsætte den da paabegyndte Kronestigning, at føre denne videre. Det var jo den Gang, der var nogen, der talte om den lave Krone som den gode Ven, ikke sandt? Det forekommer mig unægtelig, at de Mænd, der har saa stor Skyld i den økonomiske Krise, som Ministeriet Neergaards Medlemmer, altsaa ogsaa den nuværende højtærede Statsminister, skulde vogte sig for at skyde Skylden paa dem, der udførte en national Pligt, en første fornøden Handling for at faa Orden i det økonomiske Liv her i Landet.

Dernæst lader den højtærede Statsminister, som om han tror, at det forrige Ministerium ikke søgte nogen Udgifts-nedgang tilvejebragt. Han har maaske læst den Usandhed i sit eget Organ eller i de Konservatives Organer, for der kan man jævnlig læse denne Usandhed. Men en

Usandhed er det, selv om den gentages af Statsministeren. Paa to Aar blev der af den forrige Regering foreslaaet en Udgifts-nedgang med 82 Mill. Kr. Men det var ikke et ensidigt Overgreb mod de smaa i Samfundet; det er Forskellen. Vi havde meget vel Blikket aabent for, at en vis rimelig, lempelig Udgifts-nedgang var selvfølgelig, men det, vi foreslog, var ikke en ensidig Overvæltning af Byrder paa de smaa i Samfundet til Fordel for de store. De Ting, som man nu tager fat paa, ja, selv de usle Understøttelser til de arbejdsløse, Aldersrentenydernes Understøttelser, Tjenestemændenes Lønninger, det har jo alt sammen faaet sit Fald i Forhold til Pristallets Fald og paa den Maade, som de af Rigsdagen vedtagne Love har bestemt.

Jeg ser derfor ikke, med hvilken Ret man nu kommer og kræver meget store, pludselige Reduktioner hos Tjenestemændene og hos de understøttede. Man kommer kun med den Ret, som den stærke mener at kunne tage sig overfor den svage. Hverken med juridisk eller moralsk Ret kommer man med disse Krav, som nu ligger paa Rigsdagens Bord. Den højtærede Statsminister talte en hel Del om sin Respekt for Kronestigningen. Ved den højtærede Statsminister, hvorledes Staten bar sig ad, da Varepriserne steg? Ved den højtærede Statsminister, hvordan det gik den Gang, da Priserne paa Livsfornødenheder pludseligt og voldsomt sattes i Vejret her i Landet? Man overlod de fattige, man overlod Tjenestemændene, man overlod Arbejderne at klare sig selv. I flere Aar lod man denne Prisstigning foregaa uden at give nogen som helst Erstatning derfor. Dette burde man maaske dog tage med, hvis man havde mindste Sans for Ret og Billighed. Ved den højtærede Statsminister dernæst, at de første Dyrctidstillæg, der udbetaltes til Tjenestemændene, var saa ringe, at der aldeles ikke var Tale om blot tilnærmelsesvis Dækning for den Stigning i Priserne, som de paagældende maatte lide under? Og ved den højtærede Statsminister, som nu benytter enhver Lejlighed til at falde over Arbejderne og deres Timelønninger og deres Priskuranter, at fra Krigen udbrød i August 1914 og to Aar frem i Tiden fik disse Arbejdere ikke een Øres Erstatning for den Fordyrelse af Livet, der var en Følge af den ulykkelige Krig ude i Verden? Nu møder den højtærede Statsminister overfor disse Folk, som ærligt arbejdede for en alt for lav Løn i flere Aar, og udtrykker ved enhver Lejlighed sin Uvillie over, at de tillader sig at holde fast ved de bestaaende Priskuranter.